

СОНЦА:
Усход, захад, даўжыня дня:
Мінск — 5.06, 21.06, 16.00;
Віцебск — 4.50, 21.02, 16.12;
Магілёў — 4.55, 20.55, 16.00;
Гомель — 4.58, 20.47, 15.49;
Брэст — 5.30, 21.14, 15.44;
Гродна — 5.21, 21.22, 16.01;
МЕСЯЦ:
Поўня 16 мая.
ІМЯНЫНЫ:
Маўры, Цімоха, Хвядоса,
Пятра;
Андрэя, Венчыслава.

ЗВЯЗДА

● выдаецца са жніўня 1917 г.

● БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

16 МАЯ 1992 г.
субота, № 95—96
[21873—21874]

● цана 1 рубель

ВОЗГАДАЎ ВОЗГАДАЎ

ТАШКЕНЦІЯ ЧАКАННІ

15 МАЯ У ТАШКЕНЦЕ ПАЧАЛАСЯ СУСТРЭЧА
КІРАўНІКОЎ ДЗЯРЖАЎ І УРАДАЎ СНД

Як хутка бяжыць час! Ташкенцкая нарада — сёмае па ліку сустрэча лідэраў Садружнасці Незалежных Дзяржаў. Прадаў, ужо ні для каго не сакрэт, што цікавасць да іх паступова аслабляе. І гэта не дзіўна — кардынальных, сур'ёзных разнаўняў пакуль што не прынята, як кажуць, раз, два і ўсё. Тым не менш, пры кожнай новай спробе цэліцця надзея: раптам яна стане парогам... Што думае на гэты раз Старшыня Дзяржаўнага Савета Рэспублікі Беларусь Станіслаў Шушкевіч?

У аэрапорце Мінск-2 Станіслаў Станіславіч быў неапагошчаны: «Я чакаю ад ташкенцкай сустрэчы многага. У апошні час не ўсё ладыцца ў Садружнасці. У сталіцы Узбекістана мы павінны напярэць нашы агульныя справы».

У сапраўды афіцыйнай дэлегацыі Рэспублікі Беларусь акрамя Станіслава Шушкевіча уваходзяць кіраўнік урада Вячаслаў Кебіч, першы намеснік Старшыні Вярхоўнага Савета Вячаслаў Кузняшоў, міністры: замежных спраў — Пётр Краўчанка, абароны — Павел Казлоўскі, а таксама старшыня Камісіі Вярхоўнага Савета па пытаннях нацыянальнай бяспекі, абароны і барацьбы са злачыннасцю Мечыслаў Грыб.

— У Беларусі вельмі складана і своеасаблівае становішча ў СНД, — гаворыць Пётр Краўчанка. — З аднаго боку, як каардынатары Садружнасці мы абавязаныя не з'явіцца ў 3-й дэкада, ёсць апасенні трапіць пад дыктат Расіі. Расіяне часам паводзяць сябе дзіўна. Напрыклад, на словах яны не маюць нічога супраць таго, каб падзяліць уласнасць былога Саюза, акая знаходзіцца за рубяжом. На справе — усяляк ухільваюцца ад канкрэтных рашэнняў.

Рапцінай у пачатку перадачкім нарады мне ўдалося ўзяць кароткае інтэрв'ю ў Вячаслава Кебіча. — Усё ўчарашні вечар мы правялі ў неафіцыйных двубаковых перагаворах з шэрагам дэлегацый, — сказаў Вячаслаў Францавіч. — Пасля іх настрой у мяне некалькі палепшыўся. Здаецца, што ўдасца дабіцца ўзаема разумення па галоўным пытанню — фінансавому заліку паміж краінамі СНД. Для нас гэта надзвычай важна, бо практычна ўсе дзяржавы Садружнасці, хто больш, хто менш, задаўжаны Беларусі.

— У парадок дна ўключаны тры асноўныя блокі праблем: агульналітэратурны, эканамічны і ваенны.

Уладзімір ГЛОД,
спец. кар. БЕЛТА.

«ЗНЯЎШЫ ГАЛАВУ, ПА ВАЛАСАХ НЕ ПЛАЧУЦЬ»

З насірожанасцю прыняўшы першае павышэнне цені ў краіну мінула года, мы ўсё ж спадзяваліся, што калі-небудзь будзе ў нас «салодкае» жыццё і што будзем мы «плаваць як сыр у масле». Ні таго, ні другога, на жаль, не адбылося, і ўжо, напэўна, не адбудзецца. Бо кілаграм «салодкага жыцця» з 15 мая стаў каштаваць 30 рублёў, а цені на масла (у якім мы збіраліся «плаваць») узраслі ў 1,8 раза. Робіцца гэта быццам бы ў сувязі з парушэннем гаспадарчых сувязей паміж былымі саюзнымі рэспублікамі.

Што ж, можа яно і так. Але ж народ стаіць на дзесьці гадзінь у чэргах за цукрам не для таго, каб гнаць з яго самагон. Вядома, што кілаграма цукру ў сярэднястатыстычнай сям'і хапае ледзь-ледзь на тыдзень, а з надыходам «скадзіна-га-роднінства» сезона такая колькасць цукру наогул здаецца смехаварной. А пры такім кошыце масла праблем з ім яшчэ больш. Складавецца ўражанне, што Беларускі ўрад вырашыў пражэксперыментаваць з вядомымі прыказкамі і прымаўкамі. Шасцізначныя лічбы ўжо не змогуць пераканаць нас у тым, што «аўтамабіль» — не раскоша, а «сродак руху».

А цяпер вось з публічным правам можам пры сустрэчы адзіна з адным на пытанне «Як жыццё?» адказаць: «Жыццё не цукер». Але ўсё ж будзем спадзявацца, што неафіцыйна такія меры беларускага ўрада дазваляць нашай эканоміцы рухацца ў рынак «як па масле». А калі падыходзіць да чарговага павышэння цені па-філасофска, то лепш прыгадаць, што кажуць разумныя людзі з пачатку таўзаванай перабудовы: «Зняўшы галаву, па валасах не плачучы». А таксама прыгадаць выказанне медыкаў ад тым, што цукер — гэта «белая смерць».

ХОЧАШ АТРЫМАЦЬ КВАТЭРУ— КУПАЙ АКТЫ

ПІНСК. На хвалі кампаніі па забеспячэнню кожнай сям'і асобнай кватэрай у Пінску сталі ўзводзіць дабудаваныя камбінат магнітасцю 120 тысяч квадратных метраў жытла ў год. Але зараз гэтая будоўля аказалася ў зусім незадырсоўным становішчы: у дырэкцыі прадпрыемства няма больш сродкаў на выдзяленне работ і закупку абсталявання.

А пабудавана даволі многа. Таму ўзвядзення аб'ектаў уключаюць сабой дастаткова прывабныя кавалкі для тых, у каго тут з вытворчымі памішканнямі. Неадарма, даведваюцца аб бяда-дотым становішчы будоўлі, на яе адрозна ж аб'явіліся купцы—і свае, пінскія, і збоку. Але не з рукі і гораду адмаўляцца ад такой буйной дабудаваныя вытворчасці. Як жа быць?

— На базе ДБК выраша-

таварыства адрэзанага тыпу, — гаворыць старшыня гарсавета В. Цімошчанка. — Намерана выпусціць акцыі на 100 мільёнаў рублёў. Іх рэалізацыя і дазволіць фінансавальна дапамагчы будоўлі камбіната.

Калі фарміраванне такога акцыянернага таварыства не зацягнецца, то, хто ведае, можа і на самай справе кожная пінская сям'я будзе мець да наступнага тысячгадовага асобную кватэру.

Пастановы Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь

Аб выбары Старшыні Кантрольнай палаты Рэспублікі Беларусь

Вярхоўны Савет Рэспублікі Беларусь пастаўляе: Выбраць Старшыню Кан-

трольнай палаты Рэспублікі Беларусь Саковіча Васіля Андрэевіча.

Старшыня Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь С. ШУШКЕВІЧ.

24 красавіка 1992 г.
г. Мінск.

Аб уключэнні Дзяржаўнага сакратара па справах Садружнасці Незалежных Дзяржаў ЗАЛАМА У. А. у склад Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь

Вярхоўны Савет Рэспублікі Беларусь пастаўляе: Уключыць Дзяржаўнага сакратара па справах Са-

дружнасці Незалежных Дзяржаў ЗАЛАМА Уладзіміра Аляксандравіча ў склад Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь.

Старшыня Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь С. ШУШКЕВІЧ.

24 красавіка 1992 г.
г. Мінск.

Ціпер ужо і не так важна, хто наго знайшоў, але шэсць гадоў назад у калгасе «Барацьба» Пухавіцкага раёна арганізавалі цэх пластыкавага ліцця ад Мінскага прыватнабудавальнага аб'яднання. Прадпрыемства прадставіла абсталяванне, ну, а калгас, такім чынам, набыў сумніўнае «прафесію». І не скардзіцца цяпер: які-нік, а 500 тысяч рублёў за год — таксама грошы, яны дапамаглі, асабліва цяпер, калі мы ўсёй грамадой літаральна палымі наш сельскую гаспадарку на лапаты.

Дарэчы, рэнтабельнасць цэха пластыка складала за мінулы год каля 300 працэнтаў.

НА ЗДЫМЛЕННІ: ліцейшчыцы цэха пластыка Валентына СТРА-ЛІЧОНАК (а «па сумяшчальніцтву» ўдзельніца народнага хору калгаса) і Людміла ЛЯУДАНЧЫК; элентрык Васіль Аўсінскі. Фота М. АМЕЛЬЧАНКІ.

«БЕЛАРУСКАІ»: ПРАБЛЕМЫ ЗАСТАЮЦА

САЛІГОРСК. Пасля працяглай забастоўкі з цяжкасна набіраюць тэмпы работ амаль усе рудаўпраўленні.

За пяць дзён работы мі- нус да плана дасягнуў, на- прыклад, на чаргавым ру- дніку амаль 83 тысяч тон, 30 тысяч — на першым. На- гняць упушчанае, як лічыць спецыялісты планаванага ад- дэла «Беларускага», бу-

дзе вельмі цяжка. Да эканамічных праблем дабудавання і новай беды. На тым жа чаргавым руд- ніку некалькі дзён назад ад- былася трагедыя: на сваім рабочым месцы пад аблом- камі ацэпкіна загінула рабочая Л. Усва, маці тра- іх дзяцей. Спецыяльная ка- місія выдзіла расследаванне, яна павінна высветліць, па- чый віне асрачэнне дзеці.

ВЕСНАВЫ ПРЫЗЫВ. ДЗВЕ З ПАЛІВІНАЙ ТЫСЯЧЫ ЮНАКОЎ СКАЗАЛІ «НЕ»

І тым не менш начальнік аддзялення прызыву Міністэрства абароны Беларусі Анатоль Крывадубскі не губіць аптымізму. Ён упэўнены, што да 15 ліпеня план прызыву ў нацыянальнае войска рэспублікі будзе выкананы. Дарэчы, план зменшаны прыблізна на 15 працэнтаў у параўнанні з палобнымі стаго- давымі.

Пакуль жа прызвана пры- блізна тысяча чалавек, якія ў першую чаргу будуць на- кіроўвацца ў вучэбныя пад- раздзяленні, у прыватнасці, небядавыдны Печы пад Барысавам. З 20 мая лой- дзе больш шырокі прызыв у паранічных войскаў рэ- спублікі, войскі проціпавет- ранай абароны і г. д. Нека- тора частка прызыўнікоў будзе накіроўвацца ў вучэ- бныя цэнтры Расіі, якія ўзяліся пастаўляць нашым узброеным сілам спецыялі- стам па ракетнай тэхніцы, іншых дэфіцытных ваенных спецыяльнасцях, не знай- шуючых пакуль што свайго месца ў сістэме падрыхтоў- кі ваенных кадраў Белару- сі.

Галоўная складанасць ве- снавага прызыву — дагэ- туй не прыняты нашым Вяр- хоўным Саветам Закон аб войскай службе. Для па- раўнання ў Расіі падобны закон прыняты яшчэ ў кра-

савіку, на Украіне — няда- ўна. У абедзвюх краінах бу- дучыя служыць паўтара го- да. У нас пакуль што — два. Але, калі дэпутаты знойдуць час і сілы для прыняцця вышэй названага Закона і захочуць зменшыць тэрмін пражоўжэння войс- кай службы, нашы хлопцы таксама будуць без зазды- расці глядзець на рускіх і украінцаў.

Яшчэ адна цяжкасць для беларускіх ваенных — ма- гчымасць адтэрміноўкі для ўсіх навучэнцаў, акрамя за- вочнікаў і «вечэрнікаў» вы- шэйшых навуковых уста- ноў. Але тут пытанне не беспрычанна: ці патрэбна служба хлопцам, які не за- кончыў сваю вучобу?

Апошняе. Усе прызыўні- кі з тэрыторыі Беларусі бу- дучы пражоўжэнне сваю служ- бу там жа, за выключэннем камандзіровак у ін- шыя краіны Садружнасці. Аляксандр КОКТЫШ.

РЫНАК ЯК ЁН ЕСЦЬ

Чалавек—гаспадар свайго жытла: гэта радасць ці гора?

Роздум пасля прэс-канферэнцыі ў Вярхоўным Савете, тэма якой — прымяненне Закона «Аб прыватнасці жыллёвага фонду ў Рэспубліцы Беларусь»

У больш шырокім плане гэтая тэма (што такое наогул для са- вецкага чалавека мець дах над галавой, добраўпарадкаваную кватэру) мае вельмі паважаны ўзрост — ужо больш як 74 га- ды. За прайшоўшыя дзесяцігод- дзі яна зрабілася такой жа шматграннай, багатай на самыя драматычныя казіі, як і ўсё наша ірацыянальнае жыццё ў грамадстве развітога сацыяліз- му. Вельмі ўрадлівы, скажу я- вам, сацыяльна-культурны пласт, багаты, у прыватнасці, на фантазіі, анекдоты, асацыя- цыі і параўнанні.

Варта было аднаму з удзель- нікаў прэс-канферэнцыі задаць, напрыклад, пытанне, ці зможа іншаземец купіць у Бе- ларусі кватэру, а калі зможа, то колькі, як памяць па анало- гіі паслужыла падкінула аўта- ру гэтых радкоў інфармацыю з заходніх і некаторых нашых га- зет. Аб тым, як проста робіцца гэта ў тых жа Злучаных Штатах, дзе, напрыклад, былі прадзінт былога Саюза М. Гарбачоў за некалькі соцень тысяч долараў прыбыць сабе ві- ду. Там ён зможа і жыць, і ад- пачываць — і нікіх табе уні- жалых просьбаў аб прапісцы.

іншых бюракратычных пераш- код. Вось гэта жыллёвы рынак! Не тое што наш, з маркай «Мэйд ін саўет», перакоша- ны на адно плячо, на якое мо- на існаць прывычныя ўспаміны пра штучную роўнасць-ураўні- лаву...

Зрэшты, Бог з імі, з гэтымі іншаземцамі, з іхнімі капіталі- стымі рынкамі. Разабрацца б з нашымі застарэлымі прабле- мамі, з вытокамі той распач- кай, калі ледзь ці не ўсё грамад- ства раптам адчула сябе амаль што без даху над галавой і ля разбітага карыта. Гэта колькі ж дэсцігоддзяў абшлі аднаго- роду вырашчыць жыллёвае пы- танне раз і назаўсёды? Пры- маліся гукачы паставы і пра- граммы, потым яны бесслаўна «канані», чарга на бясплатную дзяржаўную кватэру ўсё больш павялічалася. Ачуваю, што многі з нас, паважаныя суча- снікі, і па сённяшні дзень не разумелі, што інакш не магло і быць, бо дзяржава брала на свае плечы ўсё непаспелыя ця- жары, а грамадства, яго члены заставаліся ўбока, пасіяна ча- калі «падарунак».

Прыходзіцца канстатаваць: рынак ліквідуе гэту штучную

сітуацыю. Закон «Аб прыват-насці жыллёвага фонду ў Рэ- спубліцы Беларусь», як падкрэ- сляў адзін з яго распрацоўшчы- каў — старшыня Пастаяннай камісіі ВС па пытаннях архі- тэктурны, будаўніцтва, вытвор- часці будаўнічых матэрыялаў і жыллёва-камунальнай гаспадар- кі ўскіс і горада М. Капытоў, мае адметную асаблівасць. Яна за- ключаецца ў тым, што ў нас гэ- та па сутнасці першы «рынак-ны» закон прамога дзеяння, ка- лі дзяржаўная і грамадская ўласнасць канкрэтна перадаецца ў прыватную ўласнасць гра- мадзян.

Але ж, скажам прама, мы даўно адвыклі быць гаспадарамі, і, магчыма, гэтая ўласнасць — кабала на ўсё жыццё? Пры- знаюся, паважаныя чытачы, я таксама адчуваю сябе някава- та, стоіць перад туманнай да- лечку рынку. Павінен, аднак, сказаць: тая грамадзяне, якія ў кватэрным пытанні жадаюць застацца з дзяржавай у ованей- шых адносінах, могуць не хва- ляцца, паколькі прыватнасць жытла будзе ажыццяўляцца на добраахвотнай аснове — ніхто нікога слай не прымушае. Зразумела, адкуль з'яўляецца

і такая «філасофская база»: за- кон, бачыце, перакрэслівае тая гарантыі рэалізацыі права на жыллё, якія грамадзяне мелі да сённяшняга дня. Маўляў, па цяперашняй Канстытуцыі дзяр- жава абавязана павінна пра- даставіць нам кватэры, да та- го ж — бясплатна. У гэтым ра- зе ўсім нам не шкодзіла б зра- зумець простую ісціну: нічога бясплатнага на свеце няма, і жыллё—таксама. Кватэра, дом — гэта тавар, кошт якога вына- чае рынак. Але ж, прабаце, што гэта за дзіўны «тавар», калі і сёння плата за трохка- мную кватэру складае ў нас 8—10 рублёў у месяц? У той час як у шматлікіх краінах яна «цягне» да адной трэці заробку.

«Нахай не крывадуе чытач, што ў гэтых натачках ён не атрымае канкрэтных дэталёвых растлумачэнняў, як прыватнасць жытла будзе прыватнасць на практыцы. У адным невялі- кім артыкуле падрабязную ін- фармацыю выклісці не магчыма, усе жыллёва-жыццёвыя казіі не ахопіць. Проста мімаходам напаміну, што прыватнасць жытла сплучае паты і бяз- выплатны падыходы, а право- [Заканчэнне на 3-й стар.]

Акрэдытаваны Часовы Павераны ў справах Беларусі ў Аўстрыі

Як паведамілі ў аддзеле інфармацыі МВС Беларусі, назначаны пастаянным прадстаўніком Рэспублікі Беларусь пры міжнародных арганізацыях у Вене А. Бу- бен уручыў свае паўнамоц- твы генеральным дырэктарам: аддзялення ААН у Вене — Дж. Джакамелі, Міжнароднага агенства па атамнай энергіі (МАГАТЭ) — Х. Бліскі і Арганізацыі Аб'яднаных Нацый па пра- мысловаму развіццю (ЮНІДО) — Д. Сізаону.

У ходзе гутарак, якія ад- быліся, абмяркоўваліся пы- тання, звязаныя з удзелам Беларусі ў дзейнасці гэтых арганізацый, аказаннем да- памогі рэспубліцы ў лікві- дацыі вынікаў чарнобыль- ськага катастрофы.

А. Бубен акрэдытаваны таксама ў Федэральным мі- ністэрстве замежных спраў Аўстрыі ў якасці Часовага Паверанага ў справах Рэ- спублікі Беларусь.

КАЛІ КАСЕ—ГРОШ ЦАНА, або Як пазбавіцца ад дэфіцыту дробязі і непаразуменняў, выкліканых ім?

Відаць, нідзе (не тое што ў якой-небудзь шматлікаванай краіне, а нават у самых слаба- развітых рэгіёнах) работнікі гандлю так не муштруюць сваіх пакупнікоў, не адукацыю над імі, як у нашай суверэннай рэспубліцы. Талоны, купоны, даўжэжныя чэргі, грубасць, аня- вага, блат — і ўсё на нашу га- ладу.

Толькі працаўнікам дзярж- гандлю, многія з якіх на сваім рабочым месцы адчуваюць сябе нібыта на прагулі, незадоволе- на, з нахабай пагардай пазі- рачы на нас, як на нейкіх паслухмяна-маўклівых авец, і ўсіх гэтых штукарстваў, ака- заецца, мала.

Як вядома, «эра» бурнай ку- панізацыі, якая каштавала нам мільёны рублёў і безліч сапса- ваных нерваў, ганебна «жыс- на». Думаем, пасля гэтага нам, пакупнікам, стала лягчэй? Зусі- м! Стварылі, паставілі по- ву, яшчэ адну пасты-ратку- ку. Вось самая звычайная сё- ня карціна. Чарга гнешча- ло- міцца ў некалькі павароты, на- гадваючы сабой машыны жа- вы каленвал, а касірка агроз- ліва-завоўна гомасам папярэ- джае:

— Абслугоўваю толькі таго, у каго ёсць дробязь грошай і дробязь. У мяне разменнай ма- неты няма!

Прабаце, але ж і далёка не ў кожнага пакупніка яна та- ксама забудзе быць у кашаль- ку. У яго ж дома няма манет- нага двара.

— А гэта не мая справа! — беспарадна кідае гаспадыня касу.

Давольце спытаць: а чыя? Любая каса на тое яна і каса, што ў ёй для бесперапыннага разліку павінны быць грошы любой вартасці. Калі ж гэтага няма, то, пагадзіцеся, гэта ўжо вашы клопаты і праблемы. І вы, паважаныя гандляркі, ма- ракуйце, як іх вырашыць. Інакш такой касе — грош цана!

Менавіта з-за гэтай самай дробязі нядаўна ў касу № 8 універсала «Рыт» і ўзнік свое- асаблівы інцыдэнт. Касірка, развалаўся, што ніхто не дае «сервэр» і «медзь», раптам папрозіла аб'явіць:

Разлічыце нікога не бу- ду! Шукайце дробязь!

І чарга стала як укапаная. Безумоўна, можна зразумець і тых жа касірку. Не хіж ж ві- наватая, што няма разменнай

манеты і яна стала яшчэ ад- ным вострым дэфіцытам. А ка- лі так, то заканамерна ўзнікае пытанне: ці можна было яго не стварыць або своечасова паз- бегнуць папярэжжы? На дум- ку многіх пакупнікоў, з якімі давялося весці гаворку, не толь- кі можна, але і варта было гэ- та зрабіць. Скажам, у касах чыгушкі, Аэрафлоту разменнай манеты даўно далі адстаўку. Не ўбачыце капеек ні на адным дэніку ў кааператывных і ка- мерцыйных кіосках, магазінах. А вось у дзяржгандлі колькі разоў тут ні павышаліся цені, кошт пераважнай большасці прадуктаў і прамысловых тава- раў па-ранейшым вызначалася з «хвосцікам» — у рублях і ка- пеек.

І ў пастанове Савета Міні- стэрстваў Рэспублікі Беларусь, пры- сечанай пытанню, звязаным з выпускам у абарачэнне разліч- вых білетаў Нацыянальнага банка, даручана Дзяржаўна- му, Міністэрству гандлю і Белкаспасу ў мэтах спра- шэння разліку з пакупнікамі вырашыць пытанне аб акру- лены рознічных цені.

Правільна, даўно б так!

Іван БРАКІ.

Аляксандр Аляксандравіч Дабравольскі, старшыня Аб'яднанай дэмакратычнай партыі Беларусі. 33 гады. Нарадзіўся на Стаўбцоўшчыне. Заканчыў радыёфізічны факультэт Белдзяржуніверсітэта. Доўгі час працаваў інжынерам-канструктарам КБ дакладнага электроннага машынабудавання. У 1989 годзе абраны народным дэпутатам СССР. Працаваў намеснікам старшні Камітэта па правах чалавека Вярхоўнага Савета СССР.

Ціпер працуе выканаўчым дырэктарам незалежнага Інстытута сацыяльна-эканамічных і палітычных даследаванняў. Завочна вучыцца на юрфаку БДУ.

Жанаты, мае сына.

БЕЛАРУСКІЯ ЛІБЕРАЛЫ: РАЗЛІК НА ТЫХ, ХТО ХОЧА І МОЖА РАБІЦЬ СПРАВУ

— Ціперашнюю расстаноўку палітычных сіл у краіне адны называюць засілле перафар- баваных камунізмаў, другія — маральным дэмакратычным становішчам. Як глядзяць на сённяшнюю сітуацыю беларус- кія ліберальныя дэмакраты?

— Мы не лічым цяперашняе становішча нармальным. Але, з другога боку, яно — закана- мерны вынік развіцця грамад- ства ў апошні дзесяцігоддзі. Іншым наш Вярхоўны Савет проста не мог быць. Час змя- ніўся. Рэспубліка стала неса- леджай. Сітуацыя вымагае ад парламента і ўрада дзеянняў, на якія тыя не здольныя, — не ў апошняю чаргу таму, што неабходныя крокі часта супа- рэчаць поглядам гэтых людзей. Нават тое нямагона, што ця- пер прадпрымаецца, часта не- эфектыўнае, бессістэмнае, ро-

біцца цераз сілу, пад націскам знешніх абставін.

— Ніякая алагадзіца, што вы цалкам падтрымалі ідэю ўсебеларускага рэфэрэндуму аб дэмакратычных выбарах Вярхоўнага Савета?

— Так, мы нават прымалі ўдзел у зборы подпісаў. Але я не лічу гэты крок дужа до- брым. Прэзідэнт, калі даводзіць адзіліцкі законна выбра- ную ўладу — небяспечны. Але іншага выйсця на сённяшні дзень няма: павялічваюцца, што парламент і ўрад раптам рэ- казавалі погляды, не даво- дзіцца.

— На такую ацэнку не па- павілі ішчымі з нядаўняй няўдалым вылучэннем Вас на пасаду старшні Кантрольнай палаты? Дарэчы, апазіцыя аб- вінаваціла ў гэтым С. Шушке- віча, — як Вы ставіцеся да та-

кой высновы?

— Не, гэты інцыдэнт на маю ацэнку нік не папавіў і ў мяне не папавіў, бо мы адна- значна выказаліся на гэты конт задоўга да выбараў, пра- якія Вы гаворыце. А ўвогуле, я і не разлічваў, што цяперашні Вярхоўны Савет абярэ чалаве- ка з такімі поглядамі, як у мяне, на пасаду старшні Кан- трольнай палаты. Не было ні- якіх шанцаў, на тое, што гэтыя людзі маглі б са мной дамо- віцца, знайсці кампраміс. Ча- му я адрозна не адмовіўся ад прапановы С. Шушкевіча? Бо дэмакратыя і так завішчае час- та дакараюць, нібы я адма- ўляюцца працаваць у струк- турах улады, займаючы кан- трэтную справу.

Што датычыць ролі С. Шуш- кевіча ў звышчым выбарах старшні Кантрольнай палаты,

то сказаць што-небудзь пэўнае аб гэтым я не магу. Мне зда- ецца, што ён не прыкляў усіх намаганняў, каб вылучыць ім дэмакратычны кандыдатуры атрымалі падтрымку. Але рабі- лася

ЧЫТАЧ ПРОСІЦЬ СЛОВА

Дзяржаве больш не веру

Хай сабе пошта і падаражала, але я мушу напісаць гэты ліст, бо вельмі накіпела на сэрцы...

Мінула перабудова, аб'яўлена самастойнасць Рэспублікі Беларусь, але жыццё чамусьці не стала лепшым. Дзіўна даюся: мы ж не пагарэлі, не было патушкі, камяні на нас не падалі і зямлі не трэскалася. Дык хто вінаваты, што жыццё становіцца ўсё цяжэй?

Раскажу пра сваю сям'ю. Дачка закончыла ВНУ і была накіравана выкладчыкам англійскай мовы. Працуе, выконвае прызначэнне, але зарплата ёй далі такую, якую прыбылішчыца атрымлівае за 2 гадзіны работы ў дзень. А дачка ж яшчэ і дома трэба рыхтавацца, і графік у яе разрыўны. Грошай на жыццё не хапае. Вучылася пяць гадоў і далей сядзіць на нашай шы.

Сын служыць у арміі. Прыслаў пісьмо, дык затрымалі на пошце, каб заплаціць за яго, бо на канверце не было марак. Калі салдату трэба плаціць за паслугі сувязі, дык няхай і яму плаціць спайна, — сярэдняю зарплату, а можа і больш. А калі рэспубліка зрабіць гэта не ў стане, дык тады і армія не патрэбна, тым больш такая вялікая. Лепш меншая, ды лепшая.

А яшчэ хочацца сказаць пра тых грошы, што заробіў потым і крыўду. Давяраў іх дзяржаве, паклаў у ашчадны банк. Рулілі гаспадар заўсёды адкладваў на чорны дзень. А што цяпер з тых быўшых: нават на пахаванне не хопіць, як памру.

Вось я і хачу спытаць у дзяржаўных мужоў: што яны збіраюцца рабіць, каб добра жылі навука, армія і ўсе працавітыя сумленныя людзі? Калі гэтага не абудзіцца, дык я паспрабую так жыць, каб вярнуць свае страты, якія панёс не па сваёй віне. І сваіх дзяцей буду гэтаму вучыць. А дзяржаве веры няма.

А. ТАЎКУН.

г. Гродна.

Новыя асаднікі?

Не магу зразумець, чым кіраваўся наш урад, даючы агоду на будаўніцтва 7 гарадоў на землях Беларусі (у Расіі — 8) для засялення іх вайскоўцамі ці асаднікамі з Расіі, якія едучы да нас з Германіі. Што, для іх Беларусь ужо стала пустыняй, незаселенай і неасвоенай зонай накіштаў дзікага захаду ЗША 18-га стагоддзя? Ці, можа, мала ім зарослага бальнягом Нечарнае?

Кіраваліся, мабыць, адным: стварыць і на нашай зямлі штосьці накіштаў «Прыднястроўскай рэспублікі». Дык гэтыя «часці» паказалі ўжо

свае адносіны да нас, арганізаваўшы ў Гродна суд над беларускай мовай. А які крок будзе наступны?

А вырашаць вайсковую праблему трэба было проста — рабіць тое, што зрабілі Літва, Эстонія, Грузія. Стварыць сваё войска з нуля і не падманваць сябе ілюзіям, што Савецкая Армія, якая знаходзіцца на нашай зямлі — гэта наша, беларуская армія.

І. МАЛЫШКА.

г. Слуцк.

У судах беларуская мова не загучыць?

Не магу пагадзіцца з шэрагам артыкулаў і палажэнняў праекта Канстытуцыі. Сумна становіцца, калі чытаеш, напрыклад, варыянт 137-га артыкула. У ім прапануецца весці судаводства ў рэспубліцы на беларускай мове «ці на мове большасці насельніцтва данай мясцовасці». На першы погляд, гэта вельмі добра: так яно і павінна быць. Але ж каму не вядома, што і та ў большасці, пра якую тут гаворыцца, скрозь і ўсюды не размаўляе, на жаль, па-беларуску. Таму я перакананы: калі пройдзе гэты варыянт, то яшчэ доўга-доўга ў нашых судах не будзе гучаць дзяржаўная мова.

Дарэчы, аўтары варыянта не з'яўляюцца першарадовымі. Ён спісаны з адпаведнага артыкула Канстытуцыі БССР, прынятай яшчэ ў 1978 годзе. Толькі залучылі «або» змянілі на залучылі «ці». Я таксама хачу бы выкарыстаць адно з гэтых службовых слоў, каб спытаць: ці многа разоў за мінулыя чатырнаццаць гадоў у

судах рэспублікі справы разглядаліся на беларускай мове?

«Відаць, і сёння некаторыя нашы парламентарыі не жадаюць, каб хутчэй адрадылася мова таго народа, ад імя якога яны выступаюць з самай высокай трыбуны. І тут успамінаюцца мне радкі аднаго калектыўнага паэтычнага твору, які мы, школьнікі перадаваўшых гадоў, вяртаўся завушвалі, — «Пісьмо беларускага народа вялікаму Сталіну».

Беларускую мову трымалі ў загоне. Каб народ не пазбыў няматы і бяды... Тут аўтары, які няцяжка здагадацца, маюць на ўвазе дарэвалюцыйны час. Не дзіўна, што тагачасныя ўладаўшчыкі былі вельмі запікаваны, каб беларускі народ маўчаў, быў нямы, як рыба. Ну, а каму і таму зараз выгадна трымаць у загоне мову, абвешчаную дзяржаўнай?

Г. ЛАГУНОВІЧ, ветэран вайны, афіцэр у адстаўцы.

Шасціналісцы Ірына БАБКО, Вольга ЖЫШКЕВІЧ, Алёна КАЧНЕВА вучацца ў мінскай спецыяльнай школе № 133 і вельмі любяць народныя спевы. Гэтая школа добра вядома саімі музычнымі традыцыямі. Многія вучні прымаюць удзел у спектаклях мінскага дзіцячага музычнага тэатра «Казка». Гэты фотаздымак быў зроблены ў час спектакля «Чараўнік», калі юныя спявачкі за кулісамі каналі свайго выхаду на сцэну.

Фота Югена ПЯСЦІКАГА.

Беларускія лібералы: разлік на тых, хто хоча і можа рабіць справу

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

— Традыцыйнае пытанне рубрыкі «Хто ёсць хто», як бы Вы вызначалі месца АДПБ на цяперашняй палітычнай шкале Беларусі?

— У расстаноўцы партый на палітычнай шкале сёння вялікая блытаніна, выкліканая адносінамі партый да нацыянальных праблем. Для прыкладу, Беларуская сацыял-дэмакратычная грамада па класіфікацыі каюнах — тыповая левая партыя. Але ў нацыянальным пытанні яна займае правыя пазіцыі. Таму найбольш правільна ў нашых умовах было б правесці класіфікацыю па адносінах партый да прыватнай уласнасці, праваў чалавека і г. д. Калі выходзіць з гэтых крытэрыяў, наша партыя — правацэнтрыйская. Правей за нас — Нацыянальна-дэмакратычная партыя, Хрысціянска-дэмакратычная злучнасць. Лявей — Грамада, камуністы. Найбліжэй — Сялянская партыя. Не вазьмем нават вызначыць, хто з нас левей, а хто — правей.

Што датычыцца Народнага фронту, то тут адназначна сярэдняе паміж левым і правам, а не партыя. У яго няма ярка выражанага арыентацыі. Фронт аб'ядноўвае і «справы», і «левых». Напрыклад, на наш

партыйны клуб, які праходзіць дарэчы, кожную сераду, нядаўна прыходзіў прадстаўнік БНФ, які завіў, што ён — марксіст.

— Уявім: рэфэрэндум адбыўся, Вярхоўны Савет і ўрад распушчаны. Ваш прагноз — хто прыйдзе да ўлады на Беларусі ў выніку новых выбараў? Наколькі рэальныя шанцы ў пост-камуністычнай зноў заняць кіруючыя крэслы?

— Такія небяспека, на жаль, пакуль што рэальныя. Мы не ўскладаем вялікай надзеі на рэфэрэндум, хоць і спадзяемся, што ў выніку новых выбараў Беларусь будзе мець больш дэмакратычны, чым цяпер, парламент. Але хутчэй за ўсё сфармаваць дэзэюльнны ўрад будзе надзейнай цяжка. На гэта спатрэбіцца вельмі шмат часу.

Сітуацыя не дазваляе спадзяванняў толькі на рэфэрэндум. На нашу думку, у краіне трэба як найхутчэй увесці пост-рэспубліканскі, які б мог сфармаваць урад як адзіную каманду. Незалежна ад таго, хто зойме гэты пост, — ён вымушаны будзе праводзіць эканамічны рэфарм, — гэтага вымагае сітуацыя. Без моцнай выканальнай улады ў цяперашніх умовах рэспубліку можа напаткаць хаос.

— Вам не здаецца, што ў

нас няма яркіх асоб, якіх адзначыла падтрымка большасці беларускага народа на прэзідэнцкіх выбарах?

— Гэта наша даўняя хвароба: у нас заўсёды былі толькі першыя асобы. Апазіцыйных лідэраў чакаў нездаросны лёс. Рана ці позна з гэтага стану трэба выходзіць. Магчымы прэзідэнцкія выбары якраз і выявілі б такіх асоб, на адсутнасць якіх мы цяпер наракаем. А дастойныя кандыдатуры ёсць — проста мы пра іх мала ведаем.

— Многія мяркуюць, што адной з найбольш уплывовых палітычных сіл можа стаць на даўня старонная Партыя народнай згоды.

— Цяжка загадваць аб будучым. Ідэя народнай згоды прыцягвае не выклікае, але, мне здаецца, ПНЗ рана ці позна вымушана будзе заняць акрэсленую палітычную пазіцыю. Сама па сабе ідэя згоды не дае канкрэтнага плана выратавання. Таму, на маю думку, гэта партыя або пачне эвалюцыянаваць у нейкі канкрэтны напрамак, або распадуцца на некалькі палітычных сіл.

— Ці мае АДПБ «сваіх людзей» у цяперашнім парламенце?

— У нас ёсць два дэпутаты ў Вярхоўным Савеце. І ёсць

на розных прычынах не ўваходзячы ў яе.

— У апошні час нашы дробныя партыі не раз спрабавалі аб'яднацца ў розныя кааліцыі, — праўда, здаецца, без асаблівага поспеху. АДПБ схільна ці да аб'яднання не працягвае. Чаму?

— Аб'яднанне дзеля аб'яднання нічога не дае — патрэба нейкая агульная ідэя, платформа. Супрацоўнічаць мы нізкі не адмаўляемся, а ствараем новыя структуры, міне здаецца, нашы партыі. Будучыя выбары — будзе перадавыбарны блок. Складзецца небяспечная сітуацыя, якая запатрабуе агульных намаганняў — пойдзем на супрацоўніцтва, выпрацоўку канкрэтнай супольнай праграмы. У нас ужо ёсць вопыт: мы аб'ядноўваліся з іншымі дэмакратычнымі сіламі ў час мінулагагодняга жыццёвага пучку, у час збору подпісаў у падтрымку рэфэрэндуму. А аб'яднанне ў доўгатэрміновую кааліцыю магчымае з тымі, хто вельмі блізка да нас па праграмыных мэтах.

— Вы абіраецеся на канкрэтны сацыяльны слой?

— Мы робім спробу па актуальных ініцыятывах людзей, якіх мы яны і былі — сялянамі, прадпрымальнікамі, работнікамі... Ідэя свабоды, правоў

чалавека, прыватнай уласнасці блізка і зразумелыя кожнаму.

— Тым не менш — хто найбольш ахвотна ўступае ў АДПБ, — маю на ўвазе сацыяльныя становішчы?

— Як і ў іншых маладых партыях, большасць у нас — інтэлігенцыя, прытым інтэлігенцыя тэхнічная. Колькасна партыя невялікая — не больш як тысяча чалавек.

— Як Вы паставіліся да страты пасады ў Вярхоўным Савеце былога ССРР?

— Галоўнае — не тое, што я ці нехта іншы страціў пасаду. З'езд народных дэпутатаў на зыходзе мінулага года стаў тэрмінавым развіццём грамадства, эканамічных рэфарм. Ён не меў будучыні. І я як член Міжрэгіянальнай групы не раз выказваўся аб гэтым. Таму ўспрымаў роспуск З'езда як заканамерную незалежнасць.

— На Вашу думку, СНД мае будучыню?

— СНД — тая форма суіснавання, якая дазваляе змякчаць трэнні, аблягчаць пераход да незалежнасці. Каб не СНД, распаўсюд суправаджаўся б яшчэ большай крыўдай, чым цяпер.

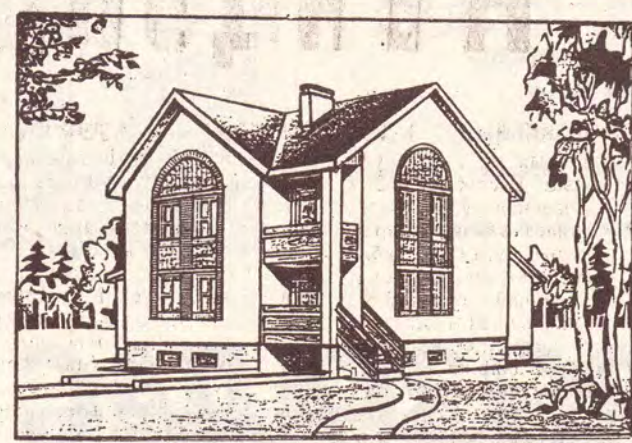
Гутарыў Вялічын ЖДАНКО, палітычны аглядальнік. Фота Югена ПЯСЦІКАГА.

ДЛЯ ВАС, ЗАБУДОУШЧЫКІ

СЕННЯ МЫ ПРАПАНУЕМ праект дома, які адрадынаецца ад папярэдніх перш-наперш сваімі камфортнасцю, дыктаўнасцю, дасканалым (да драбніц) выкарыстаннем усеі карыснай плошчы.

На першым малюнку вы бачыце гэты двухпавярховы гмах з пяціпояскай уважальнасцю. Чорна-белы колер не дае магчымасці адрозніваць усё яго перамаці. Улічце, што сцены, праёмы вокнаў, ляснікі, балконы, перакрывіш і многае іншае афарбавана ў колеры, якія вам падабаюцца. Упэўнены, гэта будзе нейкая казка...

Дом сапраўды добры. Ва ўсіх адносінах. Яго найлепш

Дом на лубы густ

выкарыстоўваць сям'ям, дзе шмат дзяцей, сярэдняй рукі прадпрымальнікам, фермерам.

На першым паверсе размешчаны прыдзя, агульны пакой, кухня і сталовая. Другі паверх аддзелены толькі для жыцця — ажно чатыры пакоі. Два аднолькавыя, бы блізкія тым і яшчэ два — больш прасторны і зусім маленькі. Уваход у кожны з іх асобны з калідора і ляснічкі. Агульная плошча гэтых пакояў — амаль 54 кв. метры.

Цяпер зазірнем уніз. Пад усім домам падвал. Як і раней, ёсць гараж для аўтамабіля. А далей — чатыры амаль аднолькавыя «закуткі» — склад для паліва, схованкі для агародніны і садавіны (яны асобныя), майстэрня. Самая вялікая з іх — майстэрня. Тут ёсць дзе разгараўцца ўмелым, бо гэта сапраўды палац — аж 12,8 кв. метра!

На двух паверхах прадугледжаны санвузлы. Ацячэнне — наварое. У падвале ёсць пакойчык, дзе ўстаўляюцца калі. На ўсіх паверхах наладжана неабходнае інжынернае абсталяванне — водападвод, каналізацыя, газа і электразабеспячэнне.

Праектная дакументацыя «закранула» ўсё так глыбока, што дазваляе весці будаўніцтва і падраднымі спосабам, і самім забудоўшчыкам — індывідуальна.

Дададзім, што сцены з газасілікатных блокаў і цэглы. Праекцыйныя прадугледжаны і такую «добраць», як сумішчэнне ў адно цэле дома і кармакухні, лясні і падабляе ляснай цяплічкі. Якім тое, што трэба фермеру ці проста заўзятку агародніку?

Будаўнічы аб'ём агульнай плошчай 136,74 кв. метра. Плошча зямлі забудовы 118,2 кв. метра. Кватэры займаюць 147,96, а гаспадарчыя памяшканні — 54,15 кв. метра.

На ўзвядзенні падвала выкарыстоўваюцца зборныя стужкавыя блокі і пліты. Вонкавыя сцены з газасілікатных блокаў абліцоўваюцца цэглы. Можна выкарыстоўваць і адну цэглу. А вось унутраныя сцены — толькі з цэглы.

Усе перакрывіш са зборных жалезабетонных пліт. Але існуе варыянт выкарыстання дрэва. Для даху выкарыстоўваюцца кроквы з дрэва. Накрываецца дом шыферам.

Вось які расклад будаўнічых матэрыялаў. Цэглы керамічнай патрэбна 41,56 тыс. штук, блокаў газасілікатных — 63,2 куб. метра, цэменту — 14,39 тону, пліт фундаментных — 36 штук, блокаў для сцен падвала — 145 штук, пліт перакрывіш — 41, рамкач жалезабетонных — 97 штук, дошак габляваных таўшчыняй 18 і 28 мм — 4,53 куб. метра, іншых плітаматэрыялаў — 16,03 куб. метра.

Кошт усеі забудовы, на жаль, вельмі высокі. Адна цэглы коштуе 100 руб. А цяпер звернемся да чарцяжоў. На іх размешчаны па паверхах:

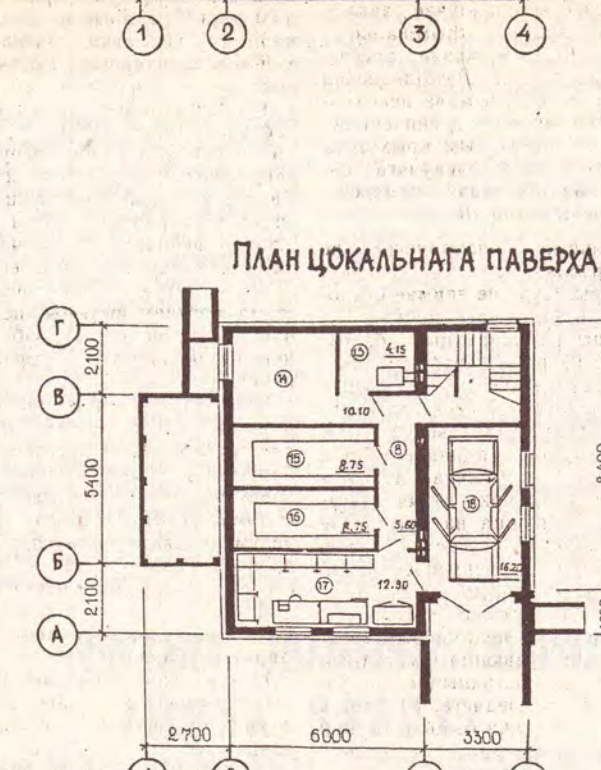
1. Тамбур — 3,59 м²; 2. Прыдзя — 15,78; 3. Агульны пакой — 19,22; 4. Кухня —

10,76; 5. Сталовая — 10,22; 6. Пакой для жыцця — 53,91; 7. Ванная — 3,7; 8. Калідоры — 21,87; 9. Кладовка 2,1; 10. Веранда — 10,45; 11. Халодная кладовка — 1,8; 12. Туалет — 2,42; 13. Кацельня — 4,15; 14. Склад для паліва — 10,1; 15. Схованка для агародніны — 8,75; 16. Схованка для са-

давіны — 8,75; 17. Майстэрня — 12,8; 18. Гараж — 16,2 кв. метра.

Набыць гэты праект можна ў інстытуце «Мінскпраект» па адрасу: 220123, Мінск, вул. В. Харужай, дом 13/61, пакой 317. Тэлефон — 33-74-27.

Мікалай ЧАХОУСКІ.

КДВ ПЕРАДАЕ НАЦЫЯНАЛЬНАМУ АРХІВУ 700 ТЫСЯЧ ДАКУМЕНТАЎ БЫЛЫХ РЭПРЭСІРАВАННЫХ

З УДЗЕЛАМ ЭКСПЕРТАЎ ПАВІННА ВYPAШЫЦЬ ПЕРАДАЧА БЕЛАРУСІ ГІСТАРЫЧНЫХ КАШТОВНАСЦЕЙ, ЯКІЯ З'ЯЎЛЯЮЦА ЯЕ СПАДЧЫНАЙ

22 красавіка Вячаслаў Кебiч падпісаў урадавую пастанову № 224. Яна на жаль, застаецца амаль нез'яўленай і сродкамі масавай інфармацыі, і грамадскасцю. Між тым, падзея ў той дзень адбылася неадрадына: у рэспубліцы створаны Нацыянальны архіў. Ён уяўляе на базе Цэнтральнага дзяржаўнага гістарычнага архіва РБ і былога партыйнага архіва КПБ у Мінску. Гэтай жа пастановай рэкамендавана аб'явіць нацыянальным архівам на базе абласных партыйных архіваў і належаючых ім будынкаў філіялы абласных дзяржаўных архіваў.

— Яшчэ летась наш архіў разам з таварыствам архівістаў звярнуўся ў Савет Міністраў з прапановай аб утварэнні ўласнага беларускага нацыянальнага архіва. Мы напісалі, з чаго ён павінен складацца, што сабой уяўляе, — гаворыць намеснік дырэктара ЦГА Беларусі, член прэзідыума Беларускага таварыства архівістаў Святлана Паўловіч. — Беларусь мае багатую шматвековую гісторыю, якая адлюстравана ў сотнях тысяч дакументаў, у дзесяціх літаратурах і г. д. Але і гэта — толькі маленькая частка. Па нашых землях праходзілі войны, буйныя пажары, мы ўваходзілі ў склад розных дзяржаўных утварэнняў, а таму

я не магу сказаць, што да нас гэтая пастанова проста і лёгка: працавала працягла час архіўнае ўпраўленне, працавалі дзве камісіі Вярхоўнага Савета — па культуры і па навуцы, вялікую падтрымку аказалі акадэмічныя інстытуты, «Беларуская эцыклапедыя». Так што гэты дакумент — вынік працы многіх людзей, тым больш значная яго вага.

Цяпер мы пачалі працэс камплектавання. Камітэт Дзяржаўнай бяспекі перадае нам 700 тысяч дакументаў — у асноўным гэта справы былых рэпрэсаваных. Ёсць яшчэ мноства дакументаў, над якімі вісіць грыв «Сакрэт», але час менавіта гэтых матэрыялаў ужо настаў. Імі трэба заняцца ўсё рэз.

— Якія асноўныя задачы, акрамя чыста тэхнічных, трэба вырашыць Нацыянальнаму архіву ў бліжэйшы час?

— Большасць нашых калег у краінах СНД пазбавіліся ад мноства праблем, з якімі мы ўсё яшчэ сутыкаемся. Паўстае на вырашана і вызначана ро-

ля архіўных службаў, прычым на ўзроўні міжнародных нормаў: ва ўсім свеце архіўная служба самастойная, яна нікому не падпарадкоўваецца, нават больш: яна мае права міжведамаснага кантролю. Усёды, дзе ствараецца дакумент, павінны працаваць нормы, бо сённяшні дакумент — гэта заўтрашні архіў. Вось і нам трэба дабіцца такога разумення нашай праблемы, каб хоць трывацца на ўзроўні суседзяў.

— Многія нашы дакументы раскіданы па ўсім свеце. Вы скажаце, што ведаеце канкрэтныя месцы. Але хто непасрэдна зоймецца вяртаннем нашай спадчыны?

— Вядома, сам архіў не зможа напрамую звярнуцца, скажам, да кіраўніцтва Расіі, Украіны, Літвы, Польшчы, Чэхаславакіі ці Германіі. Архіўнае ўпраўленне можа ўзяць на сябе толькі ролю каардынатара ў камплектаванні дакументаў. Гэта даволі высокі статус. Ёсць ва ўсім свеце. Там мелі магчымасць апрабаванне роз-

ныя структуры, але ўсё спынілася на самастойных, непадпарадкаваных, апрача ўрада (і гэта натуральна), камітэтаў па архівах. Вось у чых руках павінна быць усё.

— Але давайце пагаворым пра канкрэтныя дакументы, калі можна...

— Гісторыю нашай старабеларускай дзяржавы — Вялікага княства Літоўскага — мы ведаем сёння дзякуючы яе архіву — так званай Літоўскай метрыцы. Яна захоўваецца зараз у Маскве. Пытанне аб вяртанні метрыкі мы ўзінем у самы бліжэйшы час — гэта справа гонару. Многа каштоўнага матэрыялаў апынулася за межамі Беларусі ў час, калі кропілі нашы граніцы — Вялікі і Віленскі край (у Літве засталіся ўсе звесткі па Вілейцы), Беластоцкіна. На Украіне знаходзіцца славуцкая на ўсю Еўропу бібліятэка Храніцтва за маінтка Шчорсы. Многія старажытныя архівы, якія былі вывезены ад нас немцамі пад час акупацыі, вярталіся на радзіму чамусьці не прама, а праз Львоў, Рыгу, дзе і асядалі.

Тут трэба весці вельмі тонкую і разумную палітыку, каб іх вярнуць. Хутка ў мяне плануецца паездка на Украіну — там таксама знаходзіцца дакументы па гісторыі развіцця царквы на Беларусі — яны нашы і нічыё больш. У Расіі знаходзіцца многа матэрыялаў аб паўстаннях 1831, 1863—64 гадоў — яны маглі б праляць светла на многія яшчэ невысветленыя акаліччаны нашай гісторыі. Некаторыя дакументы ўскосна адносяцца да Беларусі: яны могуць належаць і скажам, Расіі, і нам у аднолькавай меры. Таму калі няма магчымасці вярнуць іх, то трэба хоць зняць копіі, зрабіць мікрафілмы.

Наперадзе вялікая пошукавая работа. Дакументы вынозіліся не толькі ў Вялікія гарады — Маскву, Пецярбург, Львоў, але і асядалі дзесяці ў глыбіню. У час Ачышчэння вайны 1812 года былі вывезены архівы Гомельскай і Магілёўскай губерняў, і сёння мы амаль што нічога па іх не

маем. Вядома толькі, што яны адрадыліся ў Маскву праз Чарнігаў, ёсць звесткі, што гэты горад абомі мінул, а затым іх сляды губляюцца. Парадокс, але ў самым буйным архіве рэспублікі зараз працуюць толькі 27 навуковых супрацоўнікаў, хоць па норме мы павінны мець ужо не менш 70. Гэта на той аб'ём дакументаў, які ёсць. Усе яны заняты тэхнічнай работай. А трэба ж і некіды выхадзіць, заняцца пошукавай работай. Нам патрэбна падтрымка дзяржавы, нам патрэбны грошы. Трэба таксама аб'яднаць намаганні ў адной карыснай справе і архівістаў, і гісторыкаў, і археолагаў. Акадэмія навуц, «Белсепрестраўцы», Скарнаўскі цэнтр — з гэтымі арганізацыямі мы супрацоўнічаем, але патрэбна падтрымка і іншых.

— Некалі тыдзень назад у Мінску праходзіла сустрэча кіраўнікоў архіўных службаў краін СНД. Што абмяркоўвалася на ёй? Якія вынікі?

— На сустрэчы ўзніклі пытанні каардынацыі работы архівістаў былых саюзных рес-

публік. Мы былі дастаткова цесна ўзаемазвязаны. Важна цяпер не дапусціць поўнага разрыву гэтых сувязей. Нашы

